

Örökhajtós biciklik

Amszterdamban bolyongok a kis utcákon, melyeket felver a fűszag, az illatos marihuána-füst, elbaszott fazonok ténferegnek a környéken, színes nadrágokban és nem létező színű trikókban. Az egyik házból anyaszült meztelen, koromfekete nő lép ki, átringatja pompás testét az utca túloldalára, ott szoba elegyedik a ház előtt ácsorgó fiatal pincérel. Az egyik ház földszintes lakásának francia-ablakában, pedig még nem is a kirakatos házak között vagyunk, ahol a sokféle és sokféleképpen szép és izgalmas és kiábrándító és közönséges, mert sima árucikként létező lányok ülnek, egy hatalmas termetű fickó áll, az ő testét sem fedi ruha, tekintélyes méretű falloszát lengeti fáradhatatlanul a járdán előtte elhaladók felé. Az egyik ház ablakából szőke kislány hajol ki, ügyet sem vetve a meztelen néger picsára és a faszát lóbáló örültre, a babájának énekel valami ismeretlen, vidám kis dalocskát. Az egyik házból előkanyarog egy csapat fiatal, mintha Benetton-reklámra készülének, van közöttük fekete, akinek raszteres a haja, vágott szemű és dinamikus kínai, akiben mintha egyenesen Bruce Lee inkarnálódott volna, indiai lány, akinek finom selymei felsőprik az utca szemetét, homlokán a csakra jele, de akad közöttük indián is, tollakkal és rézbőrrel, mokasszinnal és kusza fekete-sárga mintákkal meztelen felsőtestén, dagadt amerikai, mert lassan már az is fajta lesz, a rettenetes kiterjedésű amerikai, rágógumizva és elfolyva nyomul a járda teljes szélességében, vagy karcsú, de inkább vézna japán lány, aki úgy cseverészik, mintha vinnyogna, akár egy megbolondult világrádió-kereső...

Belefárad a szemem a látásukba. Gondolnám, színészek, de nem, semmi művi vagy meg- vagy eljátszott nincs rajtuk, ami ennyi színész esetében nyilván elkerülhetetlen lenne, egyik kezükben sörösüveg, a másikkban cigaretta, isznak és szívznak és röhögnek, mennek, vonulnak, szétterjednek a könnyű koradélutánban. Utánuk nézek, haj, jó vitézek, deli leventék, ha én is köztetek lehetnék, vagy valahogy így, mormogok magamban. Sajtót akarok venni, sokféle holland sajtót, és amerikai-dagadtra akarom zabálni magamat a beszerzett sajtókkal és a rájuk döntött sörökkel.

Sorsom azonban egy szexmúzeum előtt vezet el, ilyesmit még nem láttam tapasztalatokban azért elég gazdag életem során, naná, hogy megállok, és szemügyre veszem. A portál az utcafronttól bentebb hivalkodik, előtte valami különös valami. Egy objektum, egy mű, vagy olyasmi. Nem akármilyen munka ez, tekinthető szobornak, installációnak, műember-happeningnek, mindenesetre meglepő találmány és a maga ordenáréságában szellemes mű, már-már alkotás. Kerékpározó nőt ábrázoló mobilszobor. Bevillan az Uppsalai Egyetem, amelyik ugyan nem Hollandiában, hanem Svédországban van, előtte a sok száz biciklivel, melyekkel az egyetemisták érkeztek az előadásokra és szemináriumokra. Az azóta sem látott lenyűgöző bicikli-kavalkádot legalább olyan elragadtatással és érdeklődéssel bámultam, mint ezt a magányos viaszszobrot itt. A sok is, a kevés is tud lenyűgöző lenni.

Viaszszobrok. Délelőtt még az volt a dilemmám, hogy a Van Gogh-kiállítást nézzem-e meg, vagy a Madame Tussseau Múzeumot. Az utóbbi mellett döntöttem. Van Gogh várhat még egy napot. A viaszkiállításon, mely több vajtűfülű és túlérzékeny orrú barátomnak mache és giccs és tömény szar, nekem viszont nagyon is tetszik, úgy ahogy van, a maga riasztó, szürrealizmust megidéző (ál)hiperrealizmusával, nos, a viaszkiállításon cserbenhagyott a realitásérzésem – talán épp ez a célja az ilyesminek, hogy az elől, aki hagyja, elvigye az érzékelhető valóságot, és annak helyébe számára egy tapintható, érinthető, több dimenziós félálom-díszlet-létet toljon –, nos, a panoptikumban hagyott cserben a világ, és egy padon ülő, újságot olvasó viasz-látogató-imitátortól kérdeztem meg, hol kapok igazán jó holland sajtót a közelben. Hasonlóan estem pofára Londonban, de ott a szívbaj is kerülgetett. A panoptikum alagsorában felépített Hasfelmetező Jack utcájában viaszjárókelőkkel fényképeztetni magát az ember. Mögötte, körötte börtönremségek, véres áldozatok, hullák és csonkított viasztestek, megtévesztően valóságosak, noha nem láttam még akasztott embert, sem levágtatott kezű nőt. Egy ilyen viaszszobor-rendőrnek tettem a vállára a kezemet, miért is ne, bratyizni akartam, életemben először, épp egy angol zsaruval, amikor az váratlanul megfordult, és akár a Metro Goldwyn Mayer oroszánja, tág pofával rám üvöltött. Csakis kivételesen erős záróizmaimnak köszönhetem, hogy nem szartam össze magamat azon nyomban, ott helyben. Sikerült kifognom az egyetlen, tréfából viaszrendőrnek álcázott alkalmazottat az imitált utcamocsokban.

A szexmúzeum előtti installáció meglepő munka. Egy bicikliző nőt jelenít meg. A bicikliző nő mindig nagyon erotikus és fantáziálásra sarkalló jelenség. Több okból is. A szoknyában bicikliző nőnek *alá* lehet nézni, ami a voyeur megbocsátható bűnét meríti ki nyilván, a kivillanó combok, a színes bugyik látványa meg tudja édesíteni az egyébként keserves napot is. Aztán, a nyereg és az altest problémaképe. Hogy a nyereg épp ott találkozik a női testtel, ahol annak a legizgatottabb pontja van, természetesen az agyát leszámítva. A nemi szervén bicikliző nő esetében kézenfekvő, hogy a nyereg hímszervnek, ha nem is tagnak, tekinthető. De szeretnék nyereg lenni, sóhajt fel a legtöbb férfi, ha egy jobb nőt lát kerekezni a járdán.

Mármint, egyetlen lényeges különbsége a hétköznapi biciklizéssel szemben a szexmúzeum előtti kerékpározásnak, hogy ezen a járművön éppen nyereg nincs. Van viszont nyeregtartó cső, elég hosszan felfelé meredő. És ahogy tekeri megállás nélkül a viasz nő az igazi pedált, a cső, mint egy nagy és hosszú dugattyú, fényes pénisz, üreges acélfasz, hol mélyen behatol az altestébe, hol kihúzódik onnan. Örök gyönyör, végtelenített erekció, jut eszembe. A nők biciklizésével szemben támasztott titkos állításaink, rágalmaink, vágyképeink, féltékenységeink, felháborodásunk, cinkosságunk, perverzióink megtestesülése ez a mobil-szoborviaszság. Ami különösen

megragadó még ebben a látványban, a nyeregtartó cső kimeríthetetlen vágya és étvágya, valamint az örökléti hajtható bicikli ténye.

Erről eszembe kell jusson életem első komoly biciklijé. Hogy hogyan függ össze ez a kettő, a porno-bicikli és egy emlékenyomatban megéleszhető gyerekbicikli, mindjárt kiderül. Életem első komoly biciklijére vártam az abonyi állomáson. Apám kubikos volt, ingázó, épp olyan, amilyen figurákat fekete-fehér fotókon lehet látni, hirtelen Korniss Péter zseniális ingázó-sorozata jut az eszembe, erős és erősen elhasznált. Vasárnap este indult el tőlünk Tatabányára, és pénteken késő délután érkezett haza, hozzánk. Valahányszor Tatabánya mellett haladok el a pályán, arrafelé, ahol a Turulmadár emeli a szárnyát a város fölött, és lenézek a ronda sok nagy panelházra, nem mulasztom el megjegyezni magamban, hogy ezeknek a házsörnyetegeknek az alapjába ásta bele apám a véré. El is fogyott neki, viszonylag hamar.

Már koradélután kint kolbásztam az állomáson, noha csak hét tájban érkezett be apám vonata. Nagyon izgatott a bicikli, amit hoz. Nem lesz új, azt már előre tudtam. Miért is kellene egy új bicikli? Honnan is venne rá a pénzt? Bár kisgyerek voltam, könnyen ment az effajta dolgok megértése. Ha belegondolok, szörnyen szegények lehettünk. Apám általában csokit hozott nekünk a végigkűszködött hét után. Még ott, a pályaudvaron elővette a táskájából az aktuális sportszeletet, kettétörte, és a fél-fél sportszeletet a kezünkbe nyomta. Mi meg majszoltuk bátyámmal, nem volt bennünk csatlódás vagy elégedetlenség, akkor még nem ismertem

a költő sorait, ami valahogy úgy szólt, hogy *ők egész táblával esznek*.

Ha már az evésnél tartunk, valamelyik nap láttam egy tévéinterjút, ahol egy öregasszony azt mondta, azért volt olyan sikeres a házasságuk a férjével fél évszázadon keresztül, mert náluk működött a beosztás: a férfi a család feje, a nő pedig a nyaka, amelyik forgatja, irányítja a fejet. Nálunk ez, a vasárnapi ebédek idején, bővebben volt kifejtve a levesben megfőtt fiatal csirke elosztására vonatkozóan. „Apáé a feje, mert ő a család feje – hallom anyám hangját az időből. – Enyé a nyaka, mert a nyak forgatja a fejet. A tié a combja és a lába, mert ti leszek a család támaszai. A szárnyát is ti kapjátok, mert ti még fiatalok vagytok, és szerettek szárnyalni ide-oda.” És mi ettük a combját és a szárnyát, ők meg a fejét és a nyakát... Visszagondolva érdekes, hogy a csirke mellől soha nem beszélt anyám. Az – felnőttként talán megítélni tudom – nyilván apámé kellett volna legyen. A férfié. Vagy, miért anyámé volt a püspökfalatja? Nem innen, ebből a birtoklásból ered az anyád picája közismert magyar felszólamás?

A bicikli tehát nem lesz új. Ne is legyen. Csak – legyen! A vonat érkezéséig százszor bementem a váróterembe, olvastam az obszcén falfirkákat, amelynek jobb helyeken a közbudik falát díszítik, és igyekeztem megjegyezni őket, hogy majd alkalomadtán elsűssem tudásomat a nagyobbak társaságában, hátha komolyabban vesznek. De a biciklivárás annyira lekötötte az agyamat és az energiámat, hogy minden olvasás hiába volt, ahogy kiléptem a váróterem előtti hatalmas platánok közé, rögtön elfelejtet-



Szjártó Ernő fotója

tem a máskor csiklandós mondatokat. Végre belerecségték a hangosbemondóba a vonat érkezését. Loholtam kifelé a második vágányhoz, teli remegéssel, türelmetlenséggel és várakozással. A vagonokból kiszálló utasok között egyszerre csak egy biciklit láttam lefelé nyomakodni. Rohantam, ahogy csak bírtam, s mire apám lekászálódott a takaros kis járművel, én már ott csüngtem a nyakában.

Ez a biciklid, mondta apám, látod, csak meghoztam a biciklid. De szép, szakadt ki belőlem az öröm, de szép, de szép, de szép... Nem tudtam mást mondani, mert nem jutott más az eszembe. Tolhatom? Toljad, hagyta rám apám. Van rajta csengő is, harsogtam. Már hogyan lenne. Csengethetek? Csengess! Csengettem, és az emberek megbámultak, megbámulták a biciklimet, mokány, izmos kis apámat, a gyerekek pedig leplezetlen irigységgel bámultak rám, és bámulták a biciklimet. Az állomás elé érve kérdően néztem föl apámra. Menj, próbáld csak ki! Én pedig felpattantam az új biciklimre, és mint a szél, száguldottam a vasúti sínek mellett vezető úton. Ne olyan gyorsan, te örült, hozta a szél felém messziről az apám hangját, de nekem aztán beszélhetett. Eltöltött, betöltött az öröm, a büszkeség, hajtottam, ahogy csak a lábam bírta.

Nem tudom, a kisgyerek honnan keveredett elém. De egyszerre ott volt, ott totyogott, nézett engem, és nevetett. Fölugrottam az ülésről, úgy tapostam bele a fékbe. A következő pillanatban valami olyasmi történt, amit csak később értettem meg, de ma úgy írnám le, hogy egy rajz- vagy burleszkszfilmben játszódható jelenet főhőse lettem. A bicikli ugyanis a fékezésem ellenére nem állt meg, ellenben engem feldobott a levegőbe, szabályosan átdobott a kormány fölött. Annyira meglepődtem, hogy a kezemet se tudtam felemelni, arccal, mellel, hassal, térdel csatantam a bitumenre. A megvadult jármű elszáguldott a kisgyerek mellett, nekirohant egy kilométerkőnek, arról megpattanva pedig az út melletti mély töltésen legurulva a városi szennyvízelvezetőben kötött ki.

Ordítottam, mint egy sakál, a könnyem összekeveredett az arcomat, szememet borító porral és vérral. Apám kétségbeesve emelt föl, csókolgatta mocskos képemet, az arcán látszott, hogy szörnyen meg van ijedve. Tapogattott, nem tört-e el valamim, járkáltatott fel-alá, a vizsgálta a sebeket az arcomon, térdemen, könyökömön. Megkönynyebbülten vett a hóna alá, amikor a vizsgálat eredményeképpen azt konstataálta, hogy még egyben vagyok, törésem sincs.

A biciklit eközben kihalászta a sarki ember, mi csak így hívtuk a különös, magának való, ronda öregurat. Hát miért fékezted, toltá, vagy inkább húzta maga után a bicik-

limet, melynek mindkét kerekében rettenetes nyolcas volt, kormányja pedig teljesen elgörbült, miért fékezel, te mafla, ha örökhajtós a biciklid? Örökhajtós? Az hát, recsegte a sarki ember. Ezt nem lehet kontrával megfogni. Csak a kézifékeket lehet használni. Ennyit se tudsz? Nem tudtam, hogy örökhajtós. A sarki ember elcsodálkozott. Miért nem mondta neki, kérdezte apámat. Mert én sem tudtam. Most vettem... Most vette. És nem mondták. No hiszen, nagy balek lehet maga is, húzta a száját a sarki ember. Elmegy maga a picsába, csattant föl apám, különben szétrúgom azt a minden lébe kanál-seggét. A sarki ember sértődötten megvonta a vállát, és visszahúzódott a kertjébe.

Vert hadként érkeztünk meg a kapuban várakozó anyámhoz. A bátyám szerencsére nem volt otthon, így egy gúnyos röhögéssel kevesebbel úsztuk meg. Anyám összecsapta a kezét, amikor a közelébe értünk, és meglátta a véres, összemocskolódott arcomat, lehorzolt térdemet, hasadt-szakadt ruhámat... És látta romjaiban új biciklimet.

Apám részletesen elmondta, ami történt. Most pedig mész, és eltakarítod innen ezt a szemetet, mutatott anyám a biciklire. Sok pénz volt, próbálta menteni a helyzetet apám. Sok pénz... A gyereket meg majdnem megölted. Azt mondtam, eltakarítod innen ezt a vackot, de azonnal, keményített be anyám, és máris vonszolt maga után a konyha felé, hogy ott elássa a sebeimet.

Amíg a sebeimmel elvultunk, kintről, a hátsó udvar felől, kopácsolást hallottunk. Na, fortyant fel anyám, apád már megint ügyködik valamiben. Sziszegtem, a sebbenzin csípett, mint a fene, de aztán ennek is vége lett. Vágtattunk kifelé, a hátsó udvarra. Nem mindennapi látvány tárult a szemünk elé. A nagy eperfa törzsére, melynek lombjai a tetőnk fölé zöld sátrat vontak, apám ácskapcsokkal felszögelte az új biciklimet. Vagy a roncsait. De az én szempontomból szinte mindegy is volt. Így jó lesz? – kérdezte keserűen anyámat. Jó lesz, mondta anyám, sarkon fordult, és faképnél hagyott bennünket.

Sokáig álltam még ott apámmal, az ácskapcsokkal az eperfa keresztfájára felszegezett Krisztus-biciklimet nézve, hallgatva egymás hallgatását, amolyan bal meg jobb latorként. De ez már nyilván későbbi lelki-szellemi bucherációm.

Az amszterdami szexmúzeum előtti viasz kerékpárlovas meg csak tekeri, tekeri a pedált, a nyereg tartó cső meg csak jár-kezel benne megállíthatatlanul. Örök gyönyör, örök nyár, örök erekció. Csak kontrázni ne támadjon kedve a kisasszonynak...

